

[Undervisningsministeren]

virksomhed skal undgå at påvirke børnenes holdning til kontroversielle samfundsspørgsmål.

En sådan formulering er ensbetydende med, at man ophøjer den indoktrineringsmyte, som centrum-demokraterne så ihærdigt prøver at skabe, til at være sandheden om vores skole. Hvorfor i alverden skulle man indføre en sådan advarsel i en formålsbestemmelse, hvis der ikke kunne fremlægges et omfattende konkret begrundelsesmateriale herfor? Det kan der som bekendt ikke.

Man kan kun henvise til løse påstande og almindelige fornemmelser, og det er bestemt ikke nok.

Af forslaget nr. 2 fremgår det, at centrum-demokraterne ønsker fagene dansk, historie, regning, kristendomskundskab, biologi, geografi og idræt styrket. Dette er kædet sammen med forslaget nr. 7, hvorefter timetallet på 1.-5. klassetrin udvides, og med forslaget nr. 3, hvorefter der, som det hedder, »fastsættes minimumskrav til undervisningen i de obligatoriske fag.« Det sidste skal jeg senere vende tilbage til.

En styrkelse af fagene, som kommer til udtryk ved et øget timetal, er en tanke, der er populær i meget vide kredse. Derfor egner den form, hvorunder centrum-demokraterne her markedsfører tanken, sig udmærket til at blive ført frem for interesserede kredse. Men som grundlag for en folketingsbeslutning egner formen sig meget dårligt. Den er for uspecificeret. En timetalsforøgelse med 1 ugentlig time til et obligatorisk fag på et enkelt klassetrin koster omkring 12 mill. kr. årligt. Der er ikke i centrum-demokraternes forslag nogen som helst antydning af, hvilken timetalsmæssig styrke man forestiller sig, hverken til det enkelte fag eller til fagene samlet. Men der kan meget vel blive tale om øgede udgifter på et par hundrede millioner kroner årligt eller mere.

Men udgifterne er ingenlunde det eneste problem. Selv om man som foreslået vil udvide timetallet på 1.-5. klassetrin, kan jeg slet ikke se, at det vil være muligt at udvide timetallet i et sådant omfang, at man kan styrke alle de foreslåede 7 fag, uden at det må gå ud over andre fag. Forslagsstillerne skylder os derfor oplysning om, på bekostning af hvilke fag en sådan udvidelse skal finde sted.

Forslagets nr. 3 er også meget uklart. Det hedder i indledningen: »Der fastsættes mini-

mumskrav til undervisningen i de obligatoriske fag«. Sigtes der her til undervisningens form, til indholdet eller til resultaterne? Videre hedder det: »Ministerens fastlægger sådanne krav med godkendelse af folketingets undervisningsudvalg.« Her er der tale om en uheldig sammenblanding af lovgivende og udøvende magt, og når det så af bemærkningerne til forslaget tillige fremgår, at man forestiller sig, at sådanne krav, der vel må udformes som regelsæt, bliver kommunikeret til de stedlige skolemyndigheder inden for rammerne af undervisningsvejledninger, ja, så forekommer det mig, at forvirringen er total. Jeg synes, forslagsstillerne her skylder folketinget en præcisering af, hvad det egentlig er, de har ment – ikke i de sædvanlige polemiske bemærkninger, som egner sig til politiske møder, men konkret, så at det egner sig til behandling i folketingets undervisningsudvalg.

Forslagets nr. 4, 5 og 6 udtrykker forslagsstillerne stærke tro på, at fagene styrkes gennem prøver og eksamener. Der gøres ikke nærmere rede for, hvori forskellen mellem prøver og eksamener består, hvilket måske heller ikke er så let. Men der er tale om et prøve- og eksamensomfang, som dels er en tilbageførelse, dels en indførelse af noget hidtil ukendt i folkeskolen. Det er næsten ikke nødvendigt at sige, at regeringen ikke kan støtte det.

Om forslaget nr. 8, der foreslår den skolepligtige alder nedsat med 1 år, kun dette: i centrum-demokraternes mund er det måske et tilfælde, der ligner en tanke, når der tales om skolepligt – en pligt, vi som bekendt ikke har her i landet. Men rent bortset herfra mener jeg ikke, at undervisningspligten bør udvides nedefter, derimod at børnehaveklassen bør gøres obligatorisk, i den forstand at den bliver et reelt tilbud for alle de hjem, der ønsker at udnytte det. Det skal jeg ved en anden lejlighed vende tilbage til.

Jeg har nu kommenteret de enkelte punkter, men det værste ved centrum-demokraternes forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om folkeskolen er den tankegang, det er båret af. Den er i modstrid med hele den udvikling, der er foregået på skoleområdet igennem adskillige årtier, og som har gjort folkeskolen til et skolesystem, der virker i balance mellem centrale og decentrale kompetencer.